

Certificat de nivell superior de català (C2)

Mostres avaluades i comentades
de l'àrea de comprensió lectora i expressió escrita (àrea 1)

Índex

Introducció	3
Tasca 1 (transformació)	4
Mostra 1.1	6
Mostra 1.2	8
Mostra 1.3	10
Tasca 2 (síntesi i valoració)	12
Mostra 2.1	14
Mostra 2.2	16
Mostra 2.3	18
Tasca 3 (argumentació)	20
Mostra 3.1	21
Mostra 3.2	23
Mostra 3.3	25

Certificat de nivell superior de català (C2). Mostres avaluades i comentades de l'àrea de comprensió lectora i expressió escrita (àrea 1)

© **Generalitat de Catalunya**

Departament de Cultura

Direcció General de Política Lingüística

www.gencat.cat/llengua/certificats

Dipòsit Legal: B. 3556-2014

Introducció

Aquest document conté nou mostres d'expressions escrites d'examinands reals del certificat de nivell superior de català (C2).

Les expressions escrites estan avaluades i comentades d'acord amb els criteris establerts per a aquest certificat, amb l'objectiu que els futurs examinands coneguin els criteris amb què seran avaluats i sàpiguen el grau d'exigència de l'àrea de comprensió lectora i expressió escrita.

Tasca 1 (transformació)

Heu assistit com a periodista a la roda de premsa en què s'han presentat els resultats de l'any 2009 de l'informe PISA, relatiu a l'avaluació de competències al final de l'ensenyament obligatori en diferents països del món. En la roda de premsa us han lliurat un dossier amb les diapositives de la presentació, juntament amb informació d'altres fonts que les completen.

Redacteu una **notícia** per al diari en què treballeu, d'unes **150-200 paraules**, que integri i exposi les dades i el contingut del dossier facilitat als mitjans de comunicació.

Eviteu de repetir les expressions contingudes en el dossier, i que podrien aparèixer en els altres diaris. Tingueu en compte que el lector no especialitzat sempre vol llegir coses concretes, és a dir, veure quina incidència tenen els resultats en la societat.

Contingut del dossier

1. Què és el PISA (Programme for International Student Assessment)?

- Instrument d'avaluació útil
- Estudi cíclic que es repeteix cada tres anys
- Responsable: OCDE (Organització per a la Cooperació i Desenvolupament Econòmics)

2. Objectius del PISA

- Obtenir un conjunt comparatiu d'indicadors de rendiment de l'alumnat al final de l'ensenyament obligatori
- Obtenir indicadors de context entre els resultats i variables demogràfiques, socials, econòmiques i educatives

3. Àmbits avaluats

- Comprensió lectora (CL) [focus de la prova]
- Ciències de la naturalesa (CC)
- Matemàtiques (CM)

4. PISA a Catalunya

- 1.381 alumnes: 674 noies i 707 nois
- 90 % nascuts a l'Estat espanyol i 10 % en un altre país
- 28 centres públics, 1 centre privat, 21 centres concertats

5. Aspectes avaluable de la competència focus

- Comprendre i utilitzar els textos escrits
- Reflexionar-hi
- Implicar-s'hi per assolir els objectius
- Desenvolupar el coneixement per participar en la societat

6. Resultats

països	CL	CM	CC
Catalunya	498,0	495,6	497,3
Espanya	481,0	483,0	488,0
Total OCDE	491,5	488,4	496,4

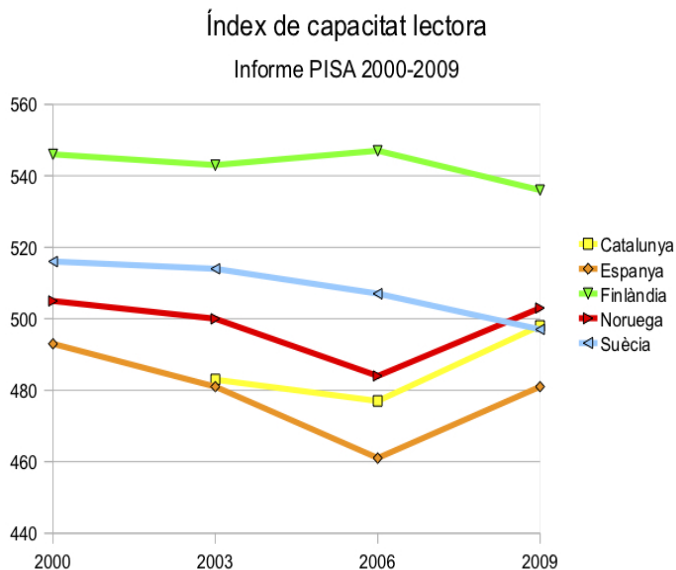
7. Evolució dels resultats a Catalunya

àmbit	ESP 2000	CAT 2003	CAT 2006	CAT 2009
CL	493	483	477	498
CM	476	494	488	496
CC	491	502	491	497

8. Rendiment mitjà en CL a Catalunya (498,0)

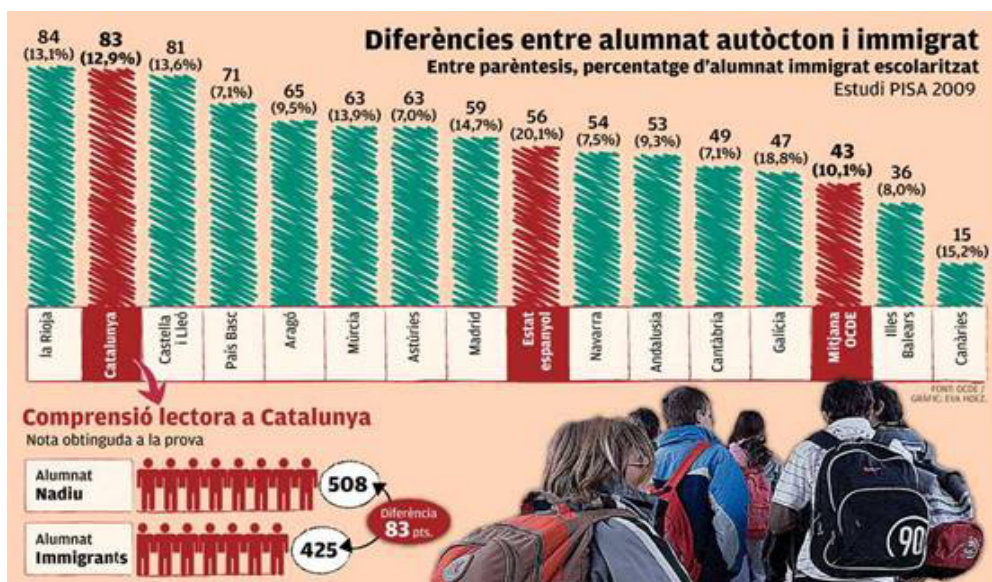
gènere		centres		origen	
nois	noies	públics	privats	nadiu	no nadiu
483,9	512,9	488,8	505,4	507,7	425,1

Evolució de l'índex de capacitat lectora 2000-2009

Resultats globals per països/regions (PISA 2009)

	CL	CM	CC
Xangai (Xina)	557	600	575
Finlàndia	536	541	554
Corea del Sud	539	546	538
Hong Kong (Xina)	533	555	549
Singapur	526	562	542
Japó	520	529	539
Suïssa	501	534	517
Estats Units	500	487	502
Catalunya	498	496	497
Alemanya	497	513	520
França	496	497	498
Taiwan	495	543	520
Regne Unit	494	492	514

El nivell dels estudiants catalans és superior al dels espanyols

Ahir al migdia es van fer públiques les dades de l'informe PISA corresponent a l'any 2009, el qual, elaborat sota la responsabilitat de l'OCDE i de caràcter triennal, permet valorar el nivell dels estudiants al final de l'ensenyament obligatori en tres disciplines: la comprensió lectora, les ciències de la naturalesa i les matemàtiques.

Els objectius d'aquest programa es dirigeixen a aconseguir indicadors, tant pel que fa al rendiment de l'alumnat a final de cicle, com pel que fa al context i la relació entre resultats i diverses variables, que abasten els camps de la demografia, la societat o l'economia.

En el marc dels indicadors de rendiment, convé esmentar que les dades s'han extret d'una mostra de 1381 persones provinents en la major part de centres públics i concertats, i que els resultats mostren una millora substancial respecte de l'any 2006 en els tres àmbits objecte d'estudi, la qual cosa es tradueix en una situació lleugerament superior al total de l'OCDE. A més, de l'estudi es **desprén** que els alumnes catalans es situen per damunt de la mitjana dels alumnes de l'**estat espanyol**.

No obstant això, cal no oblidar que les dades de l'any 2006 havien sofert una davallada **en relació a** les de 2003, per la qual cosa, la situació actual és, aproximadament, la mateixa que la dels dos cicles anteriors.

Pel que fa als indicadors de context, el rendiment mitjà en l'àmbit de la comprensió lectora, que constitueix el focus de la prova, resulta lleugerament superior en el gènere femení i en els centres concertats o privats.

Més significatives són encara les diferències de rendiment en els tres àmbits en funció de l'origen dels estudiants, ja que els alumnes escolaritzats a Catalunya que han nascut fora de l'Estat Espanyol obtenen uns resultats gairebé vuitanta-cinc punts percentuals per sota dels estudiants autòctons.

De l'observació d'aquestes xifres es pot concloure que és ingent una resposta de les autoritats en matèria educativa, encaminada a **aprofitar** la tendència a l'alça del darrer trienni i a reduir les diferències entre alumnat autòcton i estranger.

Valoració de la mostra 1.1

Es tracta d'una expressió escrita valorada amb la màxima nota global (A), en què l'autor del text s'ha ajustat a les instruccions especificades a l'enunciat, sense pressuposar, en cap moment, que el lector ha tingut accés previ a les dades que hi apareixen (transparències i gràfiques) i a partir de les quals s'havia de redactar la notícia. L'autor ha aprofitat les dades de què disposava triant la informació més rellevant i que podria interessar a un lector potencial, i ha reelaborat i reordenat aquesta informació usant les seves pròpies paraules. A més, ha tingut en compte tant el tipus de text que havia d'escriure i la publicació en què apareixeria l'escrit com el lector al qual s'havia d'adreçar: ha estat atent al grau de formalitat que plantejava la situació i, en conseqüència, el text té un to general d'objectivitat. En el darrer paràgraf del text, però, l'autor es permet expressar la seva opinió i, tot i que és un pèl impropï del tipus de text que se li demana, ho fa de manera atenuada i elegant, sense comprometre el to d'objectivitat exigít. La impressió global en el lector és clarament positiva: el títol és impactant i convida a llegir el text. A més, el quart paràgraf té un punt d'originalitat que demostra que l'autor ha entès perfectament la informació donada, ja que hi fa una reflexió crítica sobre les dades aparentment positives que és fruit de la deducció.

Les idees s'exposen de manera lògica i ordenada (sense salts endavant ni endarrere ni informació contradictòria), i això fa que la lectura sigui àgil. Hi ha una introducció per situar el lector i una cloenda per arrodonir i acabar d'una manera no brusca el discurs. Els paràgrafs són equilibrats, estan ben lligats i el pas d'un paràgraf a l'altre es fa de manera natural i no pas sobtada. Les oracions estan ben construïdes i ben lligades. Pel que fa a la puntuació, en general, és correcta. En aquest sentit caldria destacar, com a encert, la coma de les oracions de relatiu explicatives (per exemple, en el 5è paràgraf: *el rendiment mitjà en l'àmbit de la comprensió lectora, que constitueix el focus de la prova, resulta lleugerament superior*). En alguna ocasió (marcat en el text amb groc), té algun error que ja hauria d'estar superat.

El vocabulari és planer però variat i precís. Tot i això, en el darrer paràgraf usa la paraula *ingent* en un sentit erroni (probablement volia dir *urgent*).

Hi ha pocs errors de correcció, alguns dels quals són imperceptibles (marcats amb groc en el text).

Resultats de l'informe PISA

El Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya ha fet públiques les dades del darrer informe PISA realitzat a l'any 2009. La consellera d'Educació ha valorat positivament l'utilització d'aquest programa per tal que els docents i la resta de societat puguem evaluar el nivell de competències dels nostres estudiants al final de l'ensenyament obligatori. A continuació s'exposen els resultats d'aquest informe.

Abans però cal definir què és PISA. PISA és un instrument d'avaluació el responsable del qual és la OCDE. Es tracta d'una eina d'estudi que té dos objectius ben definits: d'una banda, obtenir un conjunt comparatiu d'indicadors de rendiment de l'alumnat al final de l'ESO i, d'altra banda, recollir indicadors de context que posin en relació variables econòmiques, socials i de gènere amb aquest rendiment.

Es porta a terme cada tres anys i valora tres àmbits fonamentals de l'ensenyament com són les matemàtiques, les ciències de la naturalesa i la comprensió lectora, la qual és el focus de la prova. Es distingeixen diferents aspectes: la comprensió de textos escrits, la posterior reflexió, la implicació per tal d'assolir els objectius i la capacitat de participació en la societat.

Pel que fa als alumnes, cal comentar que el programa s'ha portat a terme a 1381 persones de les quals 674 eren noies i 707 nois. El 90% són nadius del país, mentre que el 10% són nascuts fora d'Espanya.

Referent al tipus de centre on s'ha fet l'estudi, cal remarcar que dels 40 només un centre és privat.

En quant als resultats obtinguts es constata que Catalunya es troba per sobre la mitjana espanyola en totes les competències avaluades. Aquests resultats han anat evolucionant favorablement al llarg dels últims anys, sobretot en l'àmbit de la comprensió lectora. Tanmateix, cal destacar un aspecte curiós de l'estudi: el nivell de competències assolit per les noies és molt superior al dels nois, exactament 30 punts per sobre. Uns altres resultats obtinguts també reflexen que el rendiment mitjà obtingut pels nostres alumnes és superior en centres concertats o privats i en alumnes nadius.

En definitiva, si haguéssim de definir el millor estudiant seria una noia nascuda i escolaritzada a Catalunya en un centre concertat o privat.

Valoració de la mostra 1.2

L'autor, en general, ha tingut en compte les instruccions de l'enunciat i ha integrat la informació amb naturalitat en el seu escrit. En el primer paràgraf, inventa informació (referència a la consellera d'Educació), però serveix per contextualitzar el tema i, a més, es tracta d'un tipus d'informació que podria aparèixer en una notícia. Malgrat això, l'autor té problemes a l'hora d'encertar el gènere i en alguna ocasió s'adreça de manera inadequada al lector (per exemple, al final del primer paràgraf: *A continuació s'exposen els resultats d'aquest informe*; o usant un plural majestàtic, com succeeix també en el mateix paràgraf: *per tal que els docents i la resta de la societat puguem avaluar...*). L'autor ha tingut en compte el grau de formalitat que exigia el text i té un to general d'objectivitat. Tot i això, la impressió en el lector és discreta; així, per exemple, el títol és poc suggeridor i no crida l'atenció d'un lector potencial.

El text té una introducció per contextualitzar el tema i un molt bon acabament, que constitueix una síntesi del millor estudiant de l'Estat espanyol. L'exposició de les idees és ordenada, però els paràgrafs estan desequilibrats: de vegades són massa llargs i de vegades massa curts. En alguna ocasió (pas del primer al segon paràgraf) la transició entre paràgrafs és brusca. El lector entén sense dificultats el text, però l'autor recorre a un estil telegràfic en alguns casos i les oracions no estan enllaçades (en el tercer paràgraf, per exemple). L'escrit està ben puntuat, excepte algun error, com, per exemple, a l'inici del segon paràgraf (marcat amb groc).

El vocabulari utilitzat és correcte, malgrat la presència d'alguna expressió massa genèrica (al quart i cinquè paràgrafs: *cal comentar*, *cal remarcar*) o no del tot acurada (al sisè paràgraf: *un aspecte curiós*; probablement volia dir *sorprenent*) i alguna repetició o redundància innecessàries (al penúltim paràgraf: *resultats obtinguts*; al quart paràgraf: *natiu del país*). L'autor usa connectors adequats i variats (*pel que fa a*, *referent a*), per bé que al penúltim paràgraf fa servir un connector amb un significat inadequat (*tanmateix* en comptes de *a més*).

Hi ha alguns errors de correcció destacables (marcats amb groc).

Notícia

Aquesta notícia té com a principal objectiu informar-los dels resultats del darrer informe PISA, per a qui no en tingui coneixement PISA és l'estudi del nivell adquirit per l'alumnat en tres àrees: les ciències de la naturalesa, les matemàtiques i la més notòria, la comprensió lectora. Dita **evaluació** es du a terme **arrel** dels **examens** realitzats durant l'últim any d'ensenyament.

En primer lloc, PISA vol aconseguir dos objectius amb el seu estudi. El primer, és mitjançant unes proves específiques, aconseguir una **evaluació** de les competències dels estudiants, en segon lloc realitzar una vinculació amb altres indicadors com el sexe, nivell econòmic...

Es pot resumir que l'objectiu principal **es** proporcionar una visió general del nivell educatiu actual de la societat.

Amb aquesta investigació transversal, al llarg de tres anys, es proporciona una visió més real.

Finalment, es passarà a parlar dels resultats obtinguts. En concret als resultats del maig de 2009, poden resumir unes conclusions tenint en **comte** tots els ítems i variables que **hi participen en l'estudi**. Catalunya, ha obtingut uns resultats molt satisfactoris en comparació a la **mitja** de l'Estat espanyol i per sobre de tots els altres **països** que s'han **sotmés** a l'estudi. Els resultats fan gran èmfasi **a** la comprensió lectora, ja que, els estudiants han de comprendre **allò** que estan llegint, han de saber reflexionar sobre el text que tenen davant i han de saber transmetre els coneixements adquirits d'aquell text al seu entorn social. En aquest aspecte la gràfica fa esment **en** la diferència entre centres públics i privats.

Un altre aspecte que ens plasma l'estudi és la gran diferència entre nois i noies, **sent** aquestes les que més qualificació obtenen.

Els resultats són més alts els dels nadius que els que no són nascuts a Catalunya, tot i **qué** les diferències són mínimes, són temes importants. Penso que això és degut a un tema de ràtio d'alumnes per aula i que en cap cas són justificades les retallades.

Valoració de la mostra 1.3

Aquesta expressió escrita ha estat qualificada amb una C. L'autor del text té dificultats per gestionar la informació donada i per ajustar-se a la situació plantejada a l'enunciat. Així, no té en compte ni el tipus de text que ha d'escriure ni el lector a què s'adreça. Per això, més d'una vegada el lector té la impressió que es troba davant de la transcripció d'una exposició oral (al primer paràgraf: *Aquesta notícia té com a principal objectiu informar-los*; al cinquè paràgraf: *Finalment, es passarà a parlar dels resultats obtinguts*). L'autor, a més, acaba el text donant la seva opinió de manera contundent i directa, fet impropï del tipus de text que es demana. Pel que fa a l'ús de la informació, en una ocasió es pressuposa que el lector ha vist les dades proporcionades a l'enunciat (al final de l'antepenúltim paràgraf es fa referència a la gràfica sobre la diferència entre centres públics i privats, però sense explicar al lector quina és aquesta diferència). L'autor també ens ofereix una informació falsa i sorprenent (els resultats de Catalunya són superiors a la resta de països que s'han sotmès a l'estudi), fet que denota incomprensió de la informació donada o poca cura en el moment de llegir les dades. La tria de la informació no sempre resulta encertada: fixeu-vos, per exemple, en l'espai que l'autor dedica a explicar en què ha consistit l'avaluació de la comprensió lectora, en comparació dels comentaris més aviat escassos d'altres dades rellevants, com ara la diferència entre centres públics i privats o entre nois i noies. En definitiva, la impressió general en el lector és dolenta i el títol és clarament inadequat.

Tot i que es percep una ordenació lògica del discurs, en ocasions l'exposició de les idees és confusa (fixeu-vos en la segona oració del cinquè paràgraf, per exemple, o en el quart paràgraf) i al lector li costa entendre què vol dir; per això, la lectura del text és feixuga. La introducció és inadequada i acaba de cop. Els paràgrafs no són equilibrats: són o massa llargs o massa curts i els canvis de paràgraf són bruscos. La puntuació és incorrecta en diversos fragments del text (marcats amb groc), cosa que pot arribar a provocar incomprensió i una mala impressió en el lector, perquè es tracta d'errors (coma entre subjecte i verb o per separar oracions independents) que ja haurien d'estar superats.

El vocabulari, en diversos moments del text, resulta genèric (al darrer paràgraf: *això és degut*) i repetitiu (observeu la repetició de la paraula *tema* del darrer paràgraf o de *proporcionar* al tercer i quart paràgrafs). En algunes ocasions l'autor ha intentat lligar el seu discurs amb connectors, però no els ha usat de manera adequada: fixeu-vos en el *primer lloc* del segon paràgraf o en el *finalment* del cinquè (usa *finalment*, però el text encara segueix).

Els errors de correcció són abundants i propis de nivells anteriors, de tal manera que provoquen una impressió negativa en el lector.

Tasca 2 (síntesi i valoració)

La revista especialitzada en anàlisi de l'actualitat *Última Hora* us ha encarregat, com a experts, que escrigueu l'**article introductori** d'un número monogràfic que es dedicarà a la relació entre **poder i comunicació**. L'article ha de tenir entre 350-400 paraules.

A continuació teniu dos textos que us ajudaran a documentar-vos. Recordeu que l'article és per a una revista especialitzada, i no pas per a un públic general.

La revista té molt interès que el text contingui:

- una exposició que integri el contingut dels textos que us donen com a suport, i
- una valoració de fins a quin punt creieu que les xarxes socials i l'accés a la informació i el coneixement fan una societat més lliure i més justa.

ENS TROBEM DAVANT UNA REVOLUCIÓ DE L'ORDRE INFORMATIU MUNDIAL

Els secrets de Wikileaks

Julian Assange, fundador, ideòleg i cara visible de Wikileaks.org, se situa a l'ull d'una revolució de l'ordre informatiu mundial, que ningú sap avui exactament fins a on pot arribar. Les convencions habituals sobre relacions entre governs, diplomàcia, secret militar, filtracions polítiques, informació confidencial o periodisme polític estan trontollant per obra i gràcia de les monumentals filtracions de documents secrets o classificats dels Estats Units d'Amèrica per part de Wikileaks. Aquest nom ressona per tot el món: com una amenaça per als poders constituïts, com una qüestió incòmoda per a la professió periodística o com una llum d'esperança per a molts sectors crítics o marginats del gran sistema del consens polític i econòmic global.

Què és Wikileaks? Molt senzill: és una jove organització civil sense ànim de lucre que viu del secret perquè defensa a ultrança el dret a la llibertat d'expressió i d'informació tal com és recollit en l'article 19 de la Declaració universal dels drets humans. Així ho expressa la seva pàgina oficial a Internet, que tothom pot consultar. Durant els seus pocs anys de vida i miracles, ja ha posat al descobert més filtracions que tota la premsa mundial plegada i ha obtingut més d'una victòria decisiva: com la filtració de més de 500.000 documents secrets o classificats sobre les guerres de l'Iraq i de l'Afganistan, on es denunciaven tortures i assassinats de 15.000 civils a l'Iraq i 20.000 morts afganesos, entre altres barbaritats, i la revelació de més de 250.000 cables de la diplomàcia del Departament d'Estat, operació amb la qual el poderós ministeri comandat per Hillary Clinton quedava despulpat i a la vista del públic mundial. Ara bé, aquest seguit de filtracions espectaculars i desestabilitzadores a parer dels líders americans només sembla la punta de l'iceberg. En el futur, quan Wikileaks hagi reunit suficients recursos per processar els materials corresponents, podria desencadenar un nou tifó atacant un sector crucial, la banca. Així ho ha declarat Assange.

En efecte, en una entrevista imprescindible concedida a Richard Stengel, editor en cap del setmanari *Time*, Julian Assange dóna la cara davant les preguntes incisives sobre els grans temes que s'han suscitat respecte de l'escàndol de Wikileaks. Precisa que sobre la banca disposen de més de 10.000 documents a l'espera de processar i publicar. I hi afegeix que tenen centenars de documents sobre multinacionals, que esperen també el seu torn. I que no renuncien a deixar els Estats Units per passar a altres països, com per exemple la Xina. Per tant, res de bromes. Darrere d'aquest rostre pàl·lid i de pèl ros hi ha una voluntat d'acer per continuar la guerra contra el secret i fer el món més transparent. Però el seu objectiu no és aconseguir una societat transparent, com diu en l'entrevista, sinó "aconseguir una societat més justa".

De moment, el terratrèmol de Wikileaks ha posat en alerta tres tipus d'institucions. En primer lloc, els governs: tant els secrets militars com les operacions d'espionatge camuflades de diplomàcia o les piles de documents classificats semblen altament vulnerables. En segon lloc, les organitzacions de tota mena, sobretot les que tenen més interessos ocults o activitats no transparents. I en tercer lloc, els mitjans de comunicació: no queden abocats a una funció subsidiària com a narradors (*storytellers*) o comentaristes de les filtracions? En aquesta última onada, la cadena de la informació és diàfana: Assange arriba a uns acords (econòmics també, per descomptat) amb cinc periòdics de referència (*Der Spiegel*, *The Guardian*, *Le Monde*, *El País* i *The New York Times*), els quals van publicant les filtracions, i tot el sistema informatiu mundial es presta a la difusió.

Assange és conscient del poder del seu dispositiu a la xarxa i sap explotar la ressonància mundial combinada entre el periodisme convencional i la col·laboració dels blocs i de les xarxes socials d'Internet. I els seus arxius, secrets evidentment, van augmentant cada dia. La revolució tot just comença.

Avui, 11/12/2010 (text adaptat)

LA 'WIKIREVOLUCIÓ' A TAHRIR

Tot el món estava pendent de la plaça de Tahrir, prop del Nil. A la vall del bell riu on s'inventà la civilització mediterrània ara el poble es rebel·lava contra el faraó. Les grans mobilitzacions de febrer culminaven un procés històric d'alçament del poble egipci contra Mubàrak, iniciat el 25 de gener amb una convocatòria a través de Facebook del jove activista Wael Ghonin. En l'aldea global imaginada per Marshall McLuhan i urbanitzada per Internet, Tahrir en va ser la plaça major durant unes setmanes. Setmanes que van ser crucials per definir el que podríem anomenar la nova metodologia de la revolució del XXI en règims no democràtics.

Vam ser testimonis quasi directes d'una experiència col·lectiva única de mobilització popular contra un règim corrupte i autocràtic. Vam seguir des de casa els moviments i les accions d'unes multituds congregades a la plaça. El sol fet de l'ocupació lliure i resistent de la plaça va convertir Tahrir en un *topos* simbòlic de ressonàncies rupturistes. Així, es constituïa un nou espai polític que emergia de la confluència de tres factors: la situació d'opressió i repressió del règim; el potencial subversiu d'Internet i de les xarxes socials, i la visibilitat del poble alçat contra el dictador reclamant l'accés al poder de l'Estat.

El potencial d'Internet i de les xarxes socials i mòbils (Facebook, Twitter, Skype, blocs, etc.) resulta inqüestionable després dels moviments populars revolucionaris que es van estendre des del Magrib fins a l'Orient Mitjà. Una de les principals paradoxes que el ciberespai posa de manifest és la total impossibilitat de tancar fronteres, d'imposar censura i de limitar la informació, les imatges o les crides a la població. Aquí hi ha el punt de no-retorn entre el règim de control de l'opinió dels mitjans de comunicació tradicionals i el nou espai digital en xarxa. Sabem que la llibertat absoluta tampoc la garanteix la xarxa. Però ofereix entorns de comunicació col·laboradors i potencialment emancipadors com cap altra tecnologia anterior. L'exemple és que ni els intents desesperats de Mubàrak obligant els quatre proveïdors a tallar el servei van impedir l'expansió del moviment popular de protesta.

Tanmateix, un cop orquestrada la protesta a dintre i a fora, la difusió de la revolta fou assumida pel conjunt del sistema de mitjans. Millor dit, el salt definitiu a la visibilitat universal de la *wikirevolució* de la plaça Tahrir fou obra de la televisió i sobretot d'algunes cadenes televisives. La presència de les càmeres de tota mena, però sobretot les dels reporters de les grans cadenes internacionals, és l'única garantia (encara) d'una narració universal, sincronitzada i pública de la revolució en marxa. La *wikirevolució* en directe d'accés universal es transmet encara a través de la televisió.

Ara bé, aquesta preeminència televisiva en la transmissió del conflicte no s'ha de confondre amb la difusió d'un discurs únic. Ben al contrari, és justament entre les diferents cadenes on es produeixen les grans batalles per la creació d'imatges i d'interpretacions interessades. La televisió oficial del règim, per exemple, seguia oferint una cobertura aberrant de les protestes, mostrant imatges de suport a Mubàrak i atribuint la revolta a espies i conspiracions estrangeres. La cadena Al-Jazeera, en canvi, ha servit a la comunitat àrab un seguiment permanent d'informació, imatges i comentaris per satèl·lit, Internet i mòbil, amb una preferència no dissimulada cap a l'islamisme polític. Les grans cadenes occidentals han cobert tot el conflicte, però segurament amb matisos molt diferents, segons els interessos de cada cadena i país.

En suma, des del dia de la ira, el 25 de gener, el moviment revolucionari d'Egipte es va revelar al món seguint el fil que en les condicions actuals condueix de l'acció comunicativa a l'acció política. Primer, la comunicació *wiki* desencadena i coordina el moviment de protesta. Després, l'ocupació i la defensa de la plaça pública afermen la revolta i converteixen l'espai físic en una font de visibilitat mundial. Tercer, la plaça esdevé símbol universal de la revolució. I quart, el govern es veu obligat a donar una resposta política al conflicte davant la mirada del món. Aquest model sembla fàcilment exportable a qualsevol altre país autocràtic o teocràtic del món àrab o de l'Àsia. Avui, l'opinió pública mundial continuarà pendent de Tahrir i no vol pensar en una altra Tiananmen.

Avui, 12/02/2011 (text adaptat)

Poder i comunicació en el segle XXI, una relació complexa

Si al llarg de la història es podrien trobar nombrosos exemples que corroboreassin que la informació és poder, el segle XXI, emparat per la revolucionària aparició de les xarxes socials, és testimoni d'aquesta estreta relació. Durant **decenis** el poder polític i econòmic establert ha exercit un control exhaustiu sobre els mitjans de comunicació, un control que actualment sembla trontollar des del moment que ciutadans anònims i associacions de defensa dels drets humans poden difondre a través de la xarxa informacions que d'altra manera, no podrien arribar al gran públic sense censura.

L'aparició de Wikileaks ha posat al descobert la vulnerabilitat dels sistemes de control de la informació de països i grans organitzacions i ha plantejat el repte polític més gran **al que** s'han enfrontat els estats, ja que ha atacat les bases mateixes de la lògica del poder, aixoplugat en l'ocultació sistemàtica. Amb Internet com a eina i la justícia com a reivindicació, el responsable de Wikileaks, Julian Assange, ha posat al descobert les atrocitats exercides per governs pretesament democràtics –la seva gran víctima, els Estats Units– i ha remarcat la seva il·legalitat, comptant amb l'altaveu d'alguns diaris de ressò internacional, amb la qual cosa queda de manifest que el periodisme tradicional encara té un paper clau en la transmissió de la informació.

Les xarxes socials no han dut només dels fets a les paraules, sinó que han recorregut el camí invers per convertir el desig de justícia i de llibertat en lluita contra la tirania en revolucions com la que s'ha viscut a Egipte, sense cares visibles com la d'Assange, però amb un **fluxe** imparabile i multidireccional d'informació que fan pensar que Internet no té un antídote, cap obstacle que pugui superar. En aquest cas, el desafiament encara era més directe, ja que l'objectiu no era informar per posar en evidència el poder, sinó lluitar-hi per enderrocar-lo. Aquí el paper dels mitjans de comunicació tradicionals també ha estat fonamental, ja que la informació dels revoltats, que contradeia les versions oficials s'ha amplificat gràcies a les televisions mundials.

És evident que Internet per si sol no ens farà més lliures, però, sens dubte, la seva irrupció i sobretot l'esclat de les xarxes socials amb milions de seguidors a tot el món ajudarà a establir les bases d'un món on la comunicació ja mai més es dirigirà d'amunt cap avall sinó que es configurarà un complex mapa amb múltiples direccions. El que és més clar és que han aconseguit canviar les regles del joc, capgirar l'escenari polític i esdevenir una eina per demanar pas a les formes de poder heretades de la Revolució Francesa.

Valoració de la mostra 2.1

En aquest text, qualificat amb la màxima nota global (A), l'autor s'ha ajustat a la instrucció de l'enunciat i a la situació comunicativa proposada. També ha intentat atraure l'atenció del seu lector potencial amb un títol suggestiu. Al llarg del text ha tingut cura de mantenir un to objectiu i formal i ha fet evident la seva opinió sense recórrer a expressions massa directes sinó més aviat subtils (al darrer paràgraf, per exemple: *és evident que Internet per si sol no ens farà més lliures*). Un dels aspectes més destacables del text és la gestió excel·lent de la informació: l'autor no s'ha limitat a reproduir la informació donada de manera exacta sinó que l'ha reelaborada, reordenada i expressada amb les pròpies paraules. A més, no ha obviat cap dels dos textos, sinó que ha introduït la informació donada en el seu discurs de manera natural i equilibrada (donant una importància semblant als dos exemples proposats), sense pressuposar que el lector l'havia llegida. També ha tingut cura de complir els objectius proposats a l'enunciat; d'aquí ve la reflexió final sobre el paper de les xarxes socials en una societat més justa, que ha arrodonit amb una referència històrica.

El text té una introducció per situar el lector i contextualitzar el tema i un acabament clar i atractiu. L'exposició de les idees es fa de manera ordenada, equilibrada i lògica, fet que s'evidencia en l'organització dels paràgrafs, que estan ben lligats i contribueixen que el lector no percebi ni ruptures sobtades en el discurs ni canvis bruscos de tema. Malgrat algun petit descuit en la puntuació (marcat amb groc), la puntuació és correcta, i fins i tot en algun moment l'autor es permet l'ús de guions, un tipus de puntuació més complexa (segon paràgraf). Tot això contribueix a una lectura àgil i sense dificultats.

El vocabulari, juntament amb la gestió de la informació, és un altre dels aspectes més destacables del text, ja que és variat, precís i ric. Fixeu-vos, per exemple, en el segon paràgraf: *ha atacat les bases mateixes de la lògica del poder, aixoplugat en l'ocultació sistemàtica*. El mateix succeeix en el tercer paràgraf: *amb un flux imparabile i multidireccional d'informació que fan pensar que Internet no té un antídoto, cap obstacle que pugui superar*. O al darrer paràgraf: *d'un món on la comunicació ja mai més es dirigirà d'amunt cap avall sinó que es configurarà un complex mapa amb múltiples direccions*. El que és més clar és que han aconseguit canviar les regles del joc, capgirar l'escenari polític.

Hi ha pocs errors de correcció i no són gaire remarcables.

El poder de les noves xarxes socials

L'article 19 de la Declaració Universal dels Drets Humans defensa el dret a la llibertat d'expressió i d'informació. Malgrat això, tots som conscients que aquest dret —com molts d'altres que **composen** aquesta Declaració— ha estat conculcat sempre. Un exemple clar d'aquest fet és el control sobre els mitjans de comunicació dels estaments de poder.

Però, tal com **afirmavem** en aquesta publicació arran del cas Wikileaks, avui en dia “ens trobem davant una revolució de l'ordre informatiu mundial.” D'una banda, aquesta organització li ha demostrat al món que els nous espais digitals a la xarxa dificulten la censura que fins ara els era relativament fàcil d'aplicar als mitjans de comunicació tradicionals. D'altra banda, però, ha quedat clar que la llibertat no és tan fàcil. El fundador de Wikileaks, per exemple, ha estat perseguit per les autoritats i la seva vida està en perill. Malgrat tenir molts més canals d'informació i, per tant, més llibertat qui té el poder segueix tenint el poder i pot actuar amb tots els recursos al seu abast per continuar controlant l'accés dels ciutadans a la informació.

Les xarxes socials no són un mitjà de comunicació únic. La gent que les fa servir normalment també mira la televisió i escolta la ràdio. I és que **tan** en la difusió de les filtracions de Wikileaks com en la revolució que ha esclatat darrerament a Egipte, a part de les xarxes socials, hi han intervingut els mitjans de comunicació tradicionals, si bé en aquest darrer cas la mobilització i la coordinació d'aquest moviment revolucionari s'ha dut a terme bàsicament a través de Facebook. Aquest darrer exemple ens demostra com les noves xarxes socials tenen el poder de convocar el poble contra els dictadors que **els hi** neguen la llibertat.

Per tant, si com diu Julian Assange volem una societat més justa, cal que utilitzem tots els **medis** que tenim a les nostres mans per aconseguir-la i ell mateix ens ha donat a conèixer les possibilitats i el potencial de les noves tecnologies.

Valoració de la mostra 2.2

Aquest escrit ha estat valorat amb una B (aprovat). L'autor, en general, ha resolt bé la tasca encomanada, però amb alguns desencerts. Així, per exemple, el text no arriba al nombre de paraules demanades, fet que contribueix a la sensació de discreció del text: es té la impressió que la informació dels dos textos està infrautilitzada perquè la valoració que se'n fa és un pèl escassa. En el cas del paràgraf final, aquesta brevetat és especialment destacable, ja que és aquí on l'autor aprofita, en tres línies i de manera precipitada, per acabar de complir el segon objectiu plantejat a l'enunciat (reflexionar sobre si les xarxes socials poden contribuir a crear una societat més lliure). D'altra banda, podem trobar en el text algun desencert en el gènere demanat (un article). Així, a l'inici del segon paràgraf l'autor fa referència a la publicació en què apareix l'escrit, cosa que desconcerta el lector, especialment si no ha llegit l'enunciat. Tot i això, cal destacar de manera positiva que s'han utilitzat les cometes per citar un extracte del text de partida i no s'ha recorregut a la còpia directa. D'altra banda, el títol és correcte però és més informatiu que no pas original.

L'escrit té una introducció per contextualitzar el tema, en què l'autor se serveix d'una de les fonts de la tasca (la Declaració universal dels drets humans i el dret a la llibertat d'expressió i d'informació), i una conclusió per acabar el discurs. En general, l'exposició de les idees es fa de manera ordenada, entenedora i equilibrada (excepte el poc espai reservat a valorar el segon punt de l'enunciat i que ja hem comentat més amunt). El text es distribueix en paràgrafs significatius i la transició entre paràgrafs no resulta brusca, excepte entre el segon i el tercer. En alguna ocasió l'autor usa un estil massa telegràfic i les oracions independents han quedat poc lligades (per exemple, les dues primeres frases del tercer paràgraf). La puntuació és correcta i, en algun cas, destacable (fixeu-vos en els guions del primer paràgraf, una puntuació complexa que denota un bon coneixement d'aquest aspecte).

L'autor també ha tingut dificultats a l'hora d'usar alguns connectors. Per exemple, en el segon paràgraf l'ús de *d'una banda* i *d'altra banda* dona com a resultat una estructura excessivament brusca, en què el segon connector no serveix per introduir un segon aspecte del mateix tema, sinó per marcar l'inici d'un altre de nou. En altres casos, els connectors triats per encetar paràgrafs, tot i ser correctes, no resulten especialment atractius (*però* al segon paràgraf i *per tant* al darrer paràgraf). Tot i això, en algun fragment cal destacar la bona utilització d'aquest recurs (fixeu-vos en el *si bé* del tercer paràgraf). El lèxic usat és, en general, correcte, per bé que en algun fragment l'expressió és un pèl imprecisa i, per això, no acaba de quedar prou explicada la idea que es volia transmetre (en el segon paràgraf, per exemple: *Malgrat tenir molts més canals d'informació i, per tant, més llibertat qui té el poder segueix tenint el poder*).

Hi ha pocs errors de correcció, encara que són remarcables.

MOSTRA 2.3

VALORACIÓ: C (no assolit)

Ja han passat aquells dies on el poder d'alguns per controlar la informació i de quina forma fer-la arribar als altres era total.

La nova era de la tecnologia, de la informàtica, de les xarxes socials permet que qualsevol persona, d'arreu del món pugui donar la seva opinió de fets i situacions.

En primer lloc ens trobem, davant d'una serie de factors; la llibertat d'expressió i d'informació, què, en alguns casos, pot fer trontollar l'estabilitat d'un govern.

Tot el que està passant a molts països arabs, no es fruit de la cassualitat, sinó, de la força, valentia i ganes de llibertat d'un poble que, mitjançant les xarxes socials, a trobat la manera de puguer fer realitat un somni d'esperança.

En segon lloc, l'organització Wikileaks.org, amb el seu fundador Julian Assange, a posat en peu, amb informacions a la seva web, a governs, organitzacions de tota mena i mitjans de comunicació.

Hi ha una guerra freda sobre el secret de la comunicació i de la informació. Res pot amagar-se. Els països sofreixent un canvi constant, és una màquina d'engranatge que, ara per ara, no pot parar-se i que ningú pot parar.

Els mitjans de comunicació, han experimentat un canvi en com donar les notícies. Tots s'apunten a com cridar de la millor manera possible, l'atenció dels seus lectors o televidents.

Però no s'ha de caure en la informació sense control, desmesurada i dolenta. Ho tenim tot per una informació de qualitat.

Valoració de la mostra 2.3

Probablement, un dels aspectes que crida més l'atenció d'aquesta mostra, valorada amb una C (no assolit), és la mala gestió de la informació donada: està poc utilitzada, hi ha poca reelaboració i la valoració de les dades és escassa, de tal manera que el lector té la sensació de trobar-se davant d'una llista de fets que amb prou feines aconsegueixen explicar el missatge que es vol transmetre. L'escrit també incompleix la instrucció de l'enunciat, ja que no arriba de manera evident al nombre de paraules demanades, fet que acaba afectant la qualitat del text des del moment que l'anàlisi que s'ofereix és poc aprofundida. Sembla que s'hagi intentat sintetitzar la informació més rellevant del textos, però el lector no acaba d'entendre on es vol arribar a partir de la informació exposada. Tampoc no hi ha títol per atraure l'atenció o contextualitzar. En definitiva, el text té dificultats per resultar interessant al lector.

Tot i que hi ha una petita introducció, només aconsegueix situar el lector parcialment, ja que es pren la mala decisió de fragmentar aquesta introducció en dos paràgrafs deslligats. La conclusió tampoc no contribueix a arrodonir el text i més aviat confon, perquè sembla que s'enceti un tema nou que no s'acaba d'explicar. Hi ha un abús de paràgrafs excessivament curts que, a més, estan desconnectats els uns dels altres i sovint l'estil és telegràfic (observeu el sisè i el setè paràgrafs). Per tot això, el lector té la percepció que es passa d'una idea a l'altra de manera brusca. La puntuació és incorrecta (marcada amb groc) en més d'un fragment del text, amb errors bàsics (coma entre subjecte i verb i entre verb i complement directe, coma per separar oracions independents, manca de coma per tancar els incisos o bé per iniciar-los), fet que potencia la sensació de lectura poc entenedora.

L'ús de connectors és inexistent o clarament desencertat: fixeu-vos en el *en primer lloc* i *en segon lloc* del tercer i el cinquè paràgrafs, que, tot i que pretenen introduir ordre, no aconsegueixen travar el discurs. L'ús del vocabulari pot arribar a confondre el lector, que no acaba d'entendre el missatge transmès (per exemple, la referència a *la guerra freda* del sisè paràgraf), o és imprecís (en el tercer paràgraf, per exemple: *ens trobem davant una sèrie de factors*).

Quant als errors de correcció (marcats amb groc), són bàsics i molt perceptibles, i per això mateix contribueixen a accentuar més la impressió negativa de l'escrit.

Tasca 3 (argumentació)

Trieu **una** de les dues opcions que trobareu a continuació i escriviu un **article d'opinió** d'unes **300 paraules** per a un mitjà d'àmplia difusió en què valoreu críticament la tesi que es desprèn de la citació. Per fer-ho, exposeu la vostra opinió amb arguments sòlids i exemples rellevants.

Opció A

«Els joves d'avui en dia són uns tirans. Contradiuen els seus pares, devoren el seu menjar i tiranitzen els seus professors.»

Sòcrates (470 aC – 399 aC)

Opció B

«La història és una galeria de quadres on hi ha pocs originals i moltes còpies.»

Alexis de Tocqueville (1805-1859)

La nova generació que puja

Fa més de dos mil anys Sòcrates va sentenciar: “Els joves d’avui en dia són uns tirans. Contradiuen els seus pares, devoren el seu menjar i tiranitzen els seus professors.” No cal dir que és una afirmació sorprenent perquè si preguntéssim als adults com creuen que són els joves actuals una àmplia majoria probablement compartiria l’opinió del filòsof d’Atenes i la fonamentaria en nombrosos exemples de la seva experiència personal.

Així, molts adults que conviuen amb els joves actuals **adduïrien** que aquests dictadors capriciosos i despòtics només pensen en allò que els agrada i fan el que sigui per tal d’aconseguir-ho actuant com si fossin sobirans a qui tothom ha de servir i a qui ningú no pot posar límits, que practiquen, a més, el molest esport de dur la contrària a les figures d’autoritat més immediates —els pares i els mestres— sols pel goig de rebatre’ls, tot exhibint una manca d’humilitat absoluta precisament davant d’aquells que realment sí que saben el que els convé. I no ens oblidem de l’actitud mig fatxada mig burleta amb què ho qüestionen tot, criticant sense pietat les normes i convencions socials establertes, menystenint els assoliments dels seus antecessors i rebutjant les creences de les generacions anteriors.

És bo de saber, però, que la idea que els joves van a la deriva i que caminen cap a la perdició a causa del seu egoisme intrínsec s’ha anat repetint de manera recurrent al llarg dels segles, almenys des de l’època daurada de la filosofia grega. De fet, sembla mentida que el món, a hores d’ara, no sigui una reproducció de la societat tirànica governada per joves i descrita a El senyor de les mosques i que, en canvi, la humanitat hagi sabut baixar dels arbres, conservar el foc, inventar l’agricultura o canalitzar les seves energies mitjançant l’expressió artística, per exemple.

Arribats a aquest punt, potser ens hauríem de plantejar si no és cert allò que diu la Bíblia **de que** hi ha un temps per a cada cosa. Un temps per ser jove, per rebel·lar-se contra la societat que oprimeix i contra aquells que frenen l’evolució i el progrés, i un temps de maduresa, per oposar la raó a l’imparable desig de canvi de la joventut i actuar de contrapès en un complex joc d’equilibris entre el seny i la rauxa. I si Sòcrates criticava els joves “d’avui en dia”, Joan Maragall afirmava: “La nova generació que puja sap que ha de fer molt i que ha de desfer molt.”

Valoració de la mostra 3.1

En aquesta mostra, qualificada com a bona (A), l'autor ha sabut reflexionar de manera crítica sobre la idea essencial continguda en la citació: no s'ha limitat a comentar la citació, sinó que s'ha plantejat com és que una afirmació tan allunyada temporalment podria ser vàlida encara avui en dia, per arribar a la conclusió que es tracta d'una percepció que s'ha anat repetint al llarg dels segles i no pas un fenomen exclusiu dels nostres temps; també ha analitzat les possibles causes d'aquesta percepció (darrer paràgraf). Ha justificat el seu punt de vista (des d'El senyor de les mosques, passant per la Bíblia i acabant amb Joan Maragall) amb exemples il·lustratius i esmentant fets i elements culturals del coneixement compartit. L'expressió del propi parer també s'ha construït a partir d'estructures d'opinió atenuades (tercer paràgraf: és bo saber; quart paràgraf: arribats a aquest punt, potser ens hauríem de plantejar). A més, s'ha tingut en compte el grau de formalitat exigida pel tipus de publicació i en cap cas s'ha recorregut a les anècdotes personals. En algun moment, fins i tot, s'ha permès usar la ironia per aconseguir la complicitat del lector (tercer paràgraf), la qual cosa denota bon domini dels recursos retòrics. Des d'un bon inici, l'autor s'ha proposat atreure l'atenció del lector amb un títol atractiu, que resulta encara més atractiu al final del text, quan es descobreix que part d'aquest títol prové de la citació de Maragall amb què es tanca el text.

L'escrit té una introducció per contextualitzar el tema i una conclusió que acaba de donar significat al discurs global i causa una impressió positiva. Les idees s'exposen de manera lògica i ordenada: la lectura és àgil i entenedora i es té la impressió que una idea condueix a l'altra de manera natural, la qual cosa queda reforçada amb l'ús equilibrat dels paràgrafs i el fet que el pas de l'un a l'altre es faci usant connectors significatius i amb una puntuació correcta.

La utilització de lligams entre les oracions i d'un lèxic ric, precís i variat contribueixen que el text resulti estimulante i interessant per al lector. Fixeu-vos en el segon paràgraf: no ens oblidem de l'actitud mig fatxenda mig burleta amb què ho qüestionen tot, criticant sense pietat les normes i convencions socials establertes, menystenint els assoliments dels seus antecessors i rebutjant les creences de les generacions anteriors. O en el darrer: un temps de maduresa, per oposar la raó a l'imparable desig de canvi de la joventut i actuar de contrapès en un complex joc d'equilibris entre el seny i la rauxa.

Els errors de correcció són escassos i poc rellevants.

Els joves són la nostra esperança de futur

Deia Sòcrates que “els joves d’avui en dia són uns tirans, contradiuen els seus pares, devoren el seu menjar i tiranitzen els seus professors”. Si això ho deia fa 2400 anys, no cal gaire imaginació per imaginar **que** diria ara. De tota manera, la meua posició, sempre amb respecte, és que els joves han de ser joves i que són ells la nostra esperança de futur.

No podem pensar que allò que ja ha estat establert i que ha funcionat correctament durant un temps serà efectiu i eficaç sempre. Si sempre haguéssim obeït cegament els nostres pares, professors o governants, la societat no hauria avançat i **pot ser** encara viuríem a l’època **en la que** s’oferien sacrificis humans als déus. Una societat necessita avançar per sobreviure i això s’aconsegueix quan els seus individus actuen amb voluntat i força, la mateixa voluntat i força característica dels joves.

Per moltes persones els joves són mal educats, egoistes i només pensen en divertir-se. Tots hem sigut joves en algun moment de les nostres vides, i quan **erem** joves segur que tots pensàvem que el món dels adults era avorrit, gris i hipòcrita. És possible que els mateixos alumnes de Sòcrates (exceptuant Plató), pensaven que aquell ancià barbut estava equivocat en algunes coses. Per això penso que no cal capficar-se tant en el comportament dels joves, mai els podrem arreglar, mai faran allò que els diguem, simplement perquè nosaltres tampoc ho vam fer. A més a més, la vida ja els anirà guiant pel camí més adequat i els tornarà més responsables.

No estic proposant que els joves maltractin els seus pares o que siguin persones no desitjables al món, les coses no són únicament blanques o negres. Així que el que defenso és que, dins del sentit comú de què la majoria d’éssers humans pot gaudir, ens acostem als nostres joves i allarguem la mà. Qui sap si ens l’agafaran sense mossegar.

Valoració de la mostra 3.2

Aquesta mostra ha estat valorada amb una B (aprovat). L'autor ha justificat la seva opinió sobre la idea essencial continguda en la citació i com en el cas de l'escrit anterior ha anat més enllà de la citació literal, tot i que la reflexió ha estat més discreta: fa escassa referència a elements culturals del coneixement compartit, aporta pocs exemples il·lustratius i en algun cas recorre a tòpics (en el tercer paràgraf: *els joves només pensen a divertir-se; el món dels adults era avorrit i gris*). Tot i això, cal destacar el títol, que si bé introdueix una altra idea tòpica, lliga perfectament amb el que vol demostrar l'autor. D'altra banda, l'expressió de l'opinió resulta massa directa en diverses ocasions al llarg del text (*la meva posició, penso, no estic proposant, defenso*).

El text té una introducció per situar el lector i una conclusió per arrodonir el text (en aquest cas, és fins i tot original). Ara bé, en la introducció el pas entre la citació i la seva tesi es fa de manera brusca. Així, es té la impressió que la citació no acaba d'estar ben integrada dins el context, i sembla que la comenti en comptes d'usar-la per al seu propòsit. Fins i tot, s'arriba a tenir la sensació que l'autor està d'acord amb Sòcrates, per bé que tot seguit afirma que la posició que es defensarà és diferent, la qual cosa resulta contradictòria. Els paràgrafs són equilibrats, però en ocasions el salt d'un paràgraf a l'altre es fa sense usar elements de connexió (entre el tercer i quart paràgraf, per exemple) i hi ha algun error destacable de puntuació (marcats amb groc).

S'usa una sintaxi simple però entenedora i el lèxic és correcte, tot i que en algun cas resulta un pèl imprecís o es repeteixen mots i estructures: *això s'aconsegueix* (segon paràgraf); *nosaltres tampoc ho vam fer* (tercer paràgraf); *deia / deia / diria* (primer paràgraf); *pensàvem / pensaven / penso* (tercer paràgraf). Malgrat això, el resultat final és acceptable.

Hi ha alguns errors destacables de correcció.

Sòcrates i la joventut actual

Si bé és cert que últimament el tema del fracàs escolar i dels joves que ni estudien ni treballen és el pa de cada dia, també és cert que a banda d'aquests joves també n'hi ha que sí que estudiem i treballem. El que més m'impacta de l'afirmació de Sòcrates és que si ja en la seva època els joves eren així, valga'm Déu que torni i vegi el panorama! Personalment, **com** jove estudianta de 21 anys, crec que aquesta afirmació és excessivament dura. Sí que opino que els joves d'ara no vivim com ho **feien** els nostres pares, ja que, per sort o per desgràcia, la societat s'ha desenvolupat i som persones flexibles als nous esdeveniments, més viatgera, necessitem parlar més de 2, 3 o 4 idiomes.

Tot i així, és ben cert que la relació entre alumnes i professors és diferent i que hi ha nois i noies que els desvaloritzen, els llancen papers, els **graben** amb el mòbil per penjar les imatges al Facebook, els insulten. A mi em sap greu, això, i penso que en això sí que Sòcrates té part de raó i que queden lluny aquells joves que sortien en bicicleta i **disfrutaven** de la vida de manera sana. Crec que s'haurien d'invertir més diners en: recursos materials i humans per desenvolupar tasques educatives de qualitat.

D'altra banda, crec que la relació familiar no és **tant** greu com ho deia Sòcrates. És cert que hi ha joves que no saben valorar **als** seus pares, però n'hi ha que sí que ho valorem, i ens agrada estar a casa, ens agraden els diumenges amb el dinar a taula, envoltats de germans, cosins i oncles. Hi ha joves que han perdut **l'il·lusió**. Tenen referències actuals d'un món en **crisis** econòmica on els pares tenen importants problemes per arribar a final de mes, i aquesta situació empitjora quan un dels membres de la parella es troba a l'atur, també es pot donar que tota una família es trobi sense treball ni prestació econòmica per viure, demanant caritat a les esglésies o serveis socials. Hi ha joves que se senten a gust a casa, però crec que actualment tenim més en compte **als** amics. Penso que molts comptem amb els nostres pares i germans i sort en tenim.

En conclusió, actualment estem en un món en constants canvis i moviment i hi ha joves que intentem viure en pau i fer les coses en comunitat, vivint així amb els valors del respecte, la solidaritat i el **companyerisme**.

Valoració de la mostra 3.3

En aquesta mostra, valorada amb una C (no assolit), el grau de formalitat és clarament inadequat: l'autor no ha tingut en compte ni el tipus de lector ni la publicació en què hauria d'aparèixer ni la situació plantejada a l'enunciat. Així, el text és ple d'anècdotes personals i domèstiques (vegeu el segon i el tercer paràgrafs) i d'expressions col·loquials més pròpies d'un text oral (per exemple, al primer paràgraf: *valga'm Déu que torni i vegi el panorama*; o al tercer paràgraf: *sort en tenim*). A més, l'autor expressa de manera excessivament directa la seva opinió (per exemple, al segon paràgraf: *a mi em sap greu, això, i penso que en això sí que Sòcrates té part de raó*). D'altra banda, l'autor del text ha pressuposat que el seu lector sap a quina citació de Sòcrates es refereix, la qual cosa desconcerta i confon i contribueix a la mala impressió que causa l'escrit. Aquesta mala impressió és accentuada pel fet que, en diversos moments, la informació presentada resulta clarament irrellevant i es té la sensació que l'autor ens condueix cap a un altre tema sense acabar de mostrar la connexió amb el que intenta desenvolupar (vegeu les referències a les famílies que depenen de la caritat del penúltim paràgraf, per exemple).

El text té una introducció que no aconsegueix situar el lector perquè, com ja hem dit més amunt, pressuposa que s'ha llegit l'enunciat de la tasca. A més, ja d'entrada, el lector no entén la tesi de l'autor, perquè la informació presentada és clarament contradictòria (està d'acord amb l'afirmació de Sòcrates?). La conclusió tampoc no compleix la funció de tancar i arrodonir, sinó que és confusa, i tot i que s'acaba percebent el que l'autor volia dir no ho acaba d'expressar de manera entenedora. L'exposició de les idees no és clara ni lògica (al segon paràgraf, per exemple, es fa referència a uns joves modèlics d'abans que sortien a passejar amb bicicleta, fet que provoca que el lector es preguntin si aquests joves d'abans són fins i tot anteriors al mateix Sòcrates) i en nombrosos casos l'autor salta d'una idea a l'altra sense avisar (fixeu-vos en el segon i tercer paràgrafs). Tot això, juntament amb una puntuació incorrecta (marcada amb groc), resulta en un text feixuc i poc atractiu per al lector.

En nombroses ocasions l'estil és telegràfic i l'autor no ha usat elements de connexió per lligar les oracions independents (vegeu el tercer paràgraf). En diversos casos, s'han repetit paraules i estructures (per exemple: *és cert*, en el primer i segon paràgrafs; *valorar / valorem, troba / trobi*, en el tercer paràgraf) o s'ha expressat de manera ambigua amb pronoms inadequats (*la relació familiar no és tan greu com ho deia Sòcrates*, al tercer paràgraf) o amb relacions semàntiques estranyes (*persones flexibles als nous esdeveniments*, al primer paràgraf).